

c) A pozsonyi ág. ev. lyceum részéről érkezett:
Nagy veszély kibékíti az ellenségeket.

Irta: *Németh Bálint*, VIII. o. t.

Pestmegyében a közelmúltban a Duna melletti virágzó községek nagy elemi csapások színterei voltak... A Solt határában hömpölygő Dunaág vize is egyszerre zavarossá, habzóvá lett, — a szőke hullámok rohamosan emelkedve, medrükből kicsapva, gyorsan a Dunától félóránnyira fekvő védgát tövét lötyögtették; a 4—10 méter hosszú jégtáblák oldalát rombolták, törték...

Hajlékát, otthonát a megrémült lakosság el nem hagyta; ámbár tudta mindenki, hogy a töltés nem tarthatja föl sokáig a zúgó árt.

Ugy is lett.

Néhány perez mulva a rettenetes elem „zúgva, bőgve törte át a gátat“; a piszkos víz gyorsan bekalandozta a város külső utczáit, kapukat, deszkabódékat s háziállatokat véve fel háttára. A jégdarabok pedig sorba döntötték romba a csinos épületeket; az oldalfalaknak, gerendáknak vízbe csobbanása egy kevés időre fölülmulta a kétségbeesett asszonyok, gyermekek jajveszéklését...

— Menteni! Menteni!

Bátyámmal s egy markos evezős legénnyel először hajtottuk széles dereglyénket az előbb száraz utcákon. A város déli végén összedőlt házhoz siettünk, honnan nagy fehér „Tisza“ kutyánk kezdett felénk úszni, de a rohanó jégtáblák visszanyomták az épület kiálló romjaira...

Az udvar közepén álló körtefáról félholtan leszedett asszony adta tudunkra, hogy a Tiszát az ár sodorta „örökségéhez“ s hogy az eperfán nyávogó ordas macskát ő vitte a fa tövéhez, hogy az felmáshassék rá.

Asszonyt, macskát, kutyát esolnakunkba fogadva, a várostól negyedóránnyira fekvő tanyához tartottunk. Útközben egy méternégyzet területű szárazföld mellett evezünk el; melyen a mező számos négylábu állatja didergett, nyivákkolt.

Tisza a vízbe ugorva, a kis szigetnek úszott.

— Lesz most jó ebédje Tiszának, — jegyzé meg bátyám.

A kutya az állatokhoz érve, szomoruan nyöszörög nekik valamit, majd a hozzásiető lucskos nyulat óvatosan felemeli s vele hozzánk lubiczkol; a csolnak pereméig felágaskodik s a kövér kis nyuszkát lábaimhoz eresztí.

A következő perezben már a legmegdermedtebb tarkaszőrű höresöggel tér felénk.

— Csak ilyen férgeket hozz esolnakunkba, — mormogja Andris, az evezős legény. Kiveszi a derék kutya szájából a

fagyos állatot s a csolnak túlsó oldalánál a vízbe csapja. Tisza teljes erejéből vetette magát a hörszög után, de nem tudta a felszínre hozni s azután az állatokhoz úszott.

Mi magunk pedig az evezőhöz láttunk, hogy a közeli tanyán a nagy veszélyben forgó embereket megmentjük.

Visszaevezve a városba, láttuk, hogy Tisza a kis szigeten hogy melengeti, ápolja hajdani ellenségeit; sokszor hívtuk, de nem mozdult, hanem annál erősebben mormogott Andris csalogató szavára.

Két óra múlva a fáradhatatlan életmentők mindenkit biztos helyre csolnakáztattak. Mi is a rettentő délelőtt után ebédhez siettünk; Tisza szép történetével felejtettük el némikép a borzasztó veszélyt.

Apám már éppen csolnakot akart küldeni a hű kutyáért, midőn egy alacsony természetű, átnedvesedett ruhájú paraszt ember lépked be udvarunkba. Illedelmesen köszön s így szól:

— Ablakomból láttam, hogy a talpalatnyi földet, melyen Tisza gondozta a nyomorult állatokat, a víz lassanként elnyeli; csolnakomba ültem, hogy a hű állatot megmentsem. Távol voltam még a helytől, midőn egy hatalmas hullám csapott össze a kis sziget fölött, a mely elseperte az állatokkal együtt a szegény Tiszát is. Még egyszer azután felbukkant bozontos feje, de hogy a hörszögek, ürgék, egerek belekapaszkodtak, nem tudott megmenekülni.“

Megilletődés fogott el bennünket.

— Emberek! — így kiáltott fel atyám, — közületek ugyan ki halna meg ily önzetlenül ellenségeért?

d) A sárospataki ref. főgymnasium részéről küldetett:

Légy jó az állatokhoz!

— Beszélyke. —

Irta: Nagy Béla, VIII. o. t.

Nagyon jómódu gazda volt Kovács János Mátéfalván. Öblös hombárjaiban nem igen volt hija a szép, aczélszemű buzának, sok szép lova, marhája pedig két istállót megtöltött. De hogy is ne lettek volna neki szép marhái? Hiven gondot viselt ő a jószágaira, őrizte azokat minden bajtól, veszedelemtől. Az almot, tisztogatást nem sajnálta tőlök, kivált meg szénával, abrakkal úgy ellátta őket, hogy lovai, ámbár mindennap huzták az igát, a parádés lovaknál is kövérebbek voltak.

— Beh derék gazda kigyelmed, Kovács János uram! — mondá egy alkalommal a pap, mikor éppen nála volt. — Milyen jó húsban vannak ezek a lovak és milyen szép sima-